

LBRIS

We know
books

PĂRINTELE TEOFIL PĂRĂIAN

**IUBIREA CARE
ÎMBRĂȚIȘEAZĂ
7 cuvântări la
Duminica Fiului Risipitor**

*Ediție îngrijită și cuvânt-înainte de
PS Sofian Brașoveanul,
Episcop-vicar al Arhiepiscopiei
Germaniei, Austriei și Luxemburgului*

Apare cu binecuvântarea
ÎPS Dr. LAURENȚIU STREZA,
Arhiepiscopul Sibiului și Mitropolitul Ardealului

EDITURA ANDREIANA
Sibiu, 2025

ISBN 978-606-989-187-2

Copertă: Preoteasa Ioana Bot
Corectură: Diac. Nicolae-Toma Posa
Tehnoredactare: Diac. Fabian Filipescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TEOFIL PĂRĂIAN, arhimandrit

**Iubirea care îmbrățișează : 7 cuvântări la
 Duminica Fiului Risipitor /** Părintele Teofil
 Părăian ; ed. îngrijită și cuv.-înainte de PS Sofian
 Brașoveanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei
 Germaniei, Austriei și Luxemburgului ; apare
 cu binecuvântarea ÎPS dr. Laurențiu Streza,
 Arhiepiscopul Sibiului și Mitropolitul Ardealului. -
 Sibiu : Editura Andreiana, 2025

ISBN 978-606-989-187-2

I. Sofian Brașoveanul, episcop-vicar (ed. ; pref.)

2

© Editura Andreiana - 2025
 Sibiu, Str. Mitropoliei, nr. 35
 Tel.: 0269/217863; 0269/211584, int. 224

Fax: 0269/215521

www.mitropolia-ardealului.ro
 editura_andreiana@yahoo.com
 http://editura-andreiana.ro/

CUPRINS

Evanghelia Duminicii a 34-a după Rusalii: a întoarcerii fiului risipitor (Luca 15, 11-32)	7
Cuvânt-înainte. În fața iubirii părintești	9
„Pilda fiului risipitor aș numi-o mai degrabă pilda tatălui primitor”	19
„Tatăl cel din ceruri e mai bun decât tatăl nostru cel pământesc”	35
„Tatăl ceresc îl primește pe omul care se întoarce, așa cum l-a primit tatăl pe fiul care s-a întors”	51
„Fiul risipitor era în două locuri: în fața tatălui care-l aștepta și în inima tatălui care-l dorea”	63
„Tatăl l-a primit ca pe fiul său, așezându-l în starea din care a plecat, pentru că l-a păstrat în inimă ca fiu al său”	75
„Eu ce sunt: fiu risipitor plecat de acasă, fiu risipitor care s-a întors la tatăl, tată primitor sau frate împotrivor?”	87
„Dumnezeu aleargă către noi și noi avem datoria să mergem către Dumnezeu”	99

**Evanghelia Duminicii a 34-a
după Rusalii:
a întoarcerii fiului risipitor
(Luca 15, 11-32)**

Zis-a Domnul pilda aceasta: Un om avea doi fii. Și a zis cel mai tânăr dintre ei tatălui său: Tată, dă-mi partea ce mi se cuvine din avere. Atunci el le-a împărțit averea. Dar nu după multe zile, adunând toate, fiul cel mai tânăr s-a dus într-o țară depărtată și acolo și-a risipit averea trăind în desfrânări. Și, după ce a cheltuit totul, s-a făcut foamete mare în țara aceea și el a început să ducă lipsă. Și, ducându-se, s-a alipit el de unul din locuitorii acelei țări și acesta l-a trimis la țarinile sale să pască porcii. Și dorea să-și sature pântecul din roșcovele pe care le mâncau porcii, însă nimeni nu-i dădea. Dar, venindu-și în sine, a zis: Câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier aici de foame! Sculându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: Tată, am greșit la cer și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi. Și, ridicându-se, a venit la tatăl său. Dar, încă departe fiind el, l-a văzut tatăl său și i s-a făcut milă și, alergând, a căzut pe grumazul

lui și l-a sărutat. Atunci i-a zis fiul: Tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Iar tatăl a zis către slugile sale: Aduceți degrabă haina lui cea dintâi și-l îmbrăcați și dați inel în mâna lui și încălțămintele în picioarele lui; apoi, aducând vițelul cel îngrășat, înjunghiați-l, ca, mâncând, să ne veselim, căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat. Și au început să se vesească. Iar fiul cel mare era la țarină. Când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit cântece și jocuri. Atunci, chemând la sine pe una dintre slugi, a întrebat ce înseamnă acestea. Iar ea i-a spus: Fratele tău a venit și tatăl tău a înjunghiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a primit sănătos. Și el s-a mâniat și nu voia să intre; dar tatăl lui, ieșind, îl ruga. Însă el, răspunzând, a zis tatălui său: Iată, de atâția ani îți slujesc și niciodată n-am călcat porunca ta. Și mie niciodată nu mi-ai dat un ied, ca să mă veselesc cu prietenii mei. Dar, când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu desfrânatele, ai înjunghiat pentru el vițelul cel îngrășat. Tatăl însă i-a zis: Fiule, tu totdeauna ești cu mine și toate ale mele ale tale sunt. Trebuia însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat.¹

¹ Textele scripturistice au fost preluate după *Sfânta Scriptura*, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2015.

Cuvânt-înainte În fața iubirii părintești²

Pilda „întoarcerii fiului risipitor” este rânduie de Biserică să se citească la Sfânta Liturghie, în fiecare an, în a doua duminică a Triodului, respectiv în duminica din mijlocul perioadei de trei săptămâni de pregătire pentru Postul Mare. Rostul citirii ei atunci, la fel ca și al pericopelor statornicite în celelalte duminici ale acestei perioade, este acela de a ne prezenta o icoană cât mai apropiată de înțelegerea noastră a chipului spiritual al lui Dumnezeu, respectiv de a ne învăța cum ar trebui să ne raportăm la El și, prin El, la semenii noștri.

Tatăl primitor – chipul lui Dumnezeu cel iubitor

Deși pilda se numește a „întoarcerii fiului risipitor”, ea fiind un exemplu și o încurajare pentru întoarcerea la Dumnezeu a fiecăruia

² Prima parte a acestui material a fost publicată mai întâi în suplimentul „Lumina de duminică” al cotidianului „Ziarul Lumina”, 16 februarie 2025.

dintre noi, atunci când ne-am depărtat de sânul iubirii părintești, predominant în ea este chipul tatălui primitor. Aflându-ne în fața ostenelilor Postului Mare, a perioadei de pocăință pentru propriile noastre păcate, Biserica ne înfățișează, prin intermediul acestei pilde rostite de Domnul Hristos, chipul paternității lui Dumnezeu, la Care să ne raportăm fiecare cu pocăința, cu postul și cu viața noastră întreagă. Îl vedem, așadar, în pildă, pe acest tată care, atunci când fiul său cel mai mic îi cere partea de avere și pleacă de acasă, le împarte averea celor doi fii ai săi și nu se împotrivește plecării celui mic, dar, după ce pleacă, îl așteaptă să se întoarcă și, când o face, deși trăise în chip nevrednic, îl primește cu toată dragostea și-l repune în cinstea dintâi, bucurându-se de întoarcerea lui. Confruntat cu supărarea fiului celui mare privind atitudinea sa binevoitoare față de fiul cel mic, tatăl face totul să-l înduplece să intre la ospățul bucuriei întoarcerii fratelui său, asigurându-l de dragostea pe care i-o poartă.

Din această relatare concisă, respectiv din atitudinea tatălui celor doi fii, în care suntem reprezentați noi, oamenii, învățăm următoarele despre Dumnezeu, Tatăl nostru, al tuturor, pe Care îl închipuie tatăl din pildă: Dumnezeu este tatăl nostru și ne iubește cu o iubire necondiționată și neinfluențabilă de păcatele

și neputințele noastre. El ne respectă libertatea de a ne chivernisi viața cum credem că este bine și ne dă fiecăruia cele ce ni se cuvin. Când folosim rău această libertate, respectiv darurile primite, așteaptă cu durere și răbdare întoarcerea noastră. Când ne întoarcem, ne primește cu bucurie și ne acordă iertarea necondiționat, înainte chiar ca noi să o cerem, și ne rează în locul convenit, din care ne-am depărtat, orbiți de patimi, dar pe care El ni l-a păstrat din iubire. Repunerea noastră în cinstea inițială este însoțită de ospățul la a cărui bucurie sunt invitați frații noștri. Dragostea Lui ne este acordată tuturor. Confruntat cu neputința și răutatea noastră, cu refuzul de a accepta dragostea Lui pentru frații noștri, Dumnezeu face totul pentru a ne ajuta să-I înțelegem atitudinea iubitoare față de toți, să iubim și noi și să ne bucurăm de binele fraților, respectiv să înlocuim atitudinea justițiară și rece față de ei cu una iubitoare și asumatoare.

Ca să fiți fiii Tatălui vostru...

Atitudinea iubitoare, iertătoare și ocrotitoare a lui Dumnezeu, dorința și lucrarea Sa în scopul viețuirii în comuniune de iubire a fiilor Săi sunt și o invitație către noi la a urma

acest exemplu. Ca fii ai acestui Tată, suntem chemați să ne asemănăm cu El. Ca oameni care ne raportăm prin credință la Dumnezeu, Care se definește prin iubire, suntem invitați la o atitudine asemănătoare. Cuvintele Domnului Hristos sunt fără echivoc: „*Iar Eu zic vouă: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și vă prigonesc. Ca să fiți fiii Tatălui vostru Celui din ceruri, că El face să răsară soarele și peste cei răi peste cei buni și trimite ploaie și peste cei drepți, și peste cei nedrepți.*”³. Purtarea noastră cu iubire față de semenii nu este o opțiune, ci o consecință a înțelegerii unității întregului neam omenesc, a frățietății tuturor oamenilor prin Părintele comun și a chemării lor la comuniunea veșnică în iubire. Totodată, modul viețuirii noastre este o mărturie despre Dumnezeu în care credem. „*Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, așa încât să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri.*”⁴

³ Matei 5, 44-45.

⁴ Matei 5, 16.

În duhul iubirii dumnezeiești suntem chemați să fim una

Asumarea de către noi a paternității lui Dumnezeu, respectiv a filiației față de El înseamnă, totodată, și înțelegerea unității ontologice a întregului neam omenesc – a întregului Adam, cum spunea Sf. Sofronie Saharov –, respectiv asumarea frățietății noastre umane, a tuturor fiilor și fiicelor Lui. Dar această unitate nu este doar un dat, ci este și o temă, un program de viață încredințat nouă; suntem cu toții chemați să lucrăm în și pentru această unitate continuu, prin tot ceea ce facem. Întreaga viețuire conform rânduiei lui Dumnezeu, respectând ceea ce numim „poruncile” Lui, înseamnă o viețuire spre binele tuturor și al fiecăruia în parte. Ea înseamnă și o asumare a modului de raportare la cei din jur asemeni Părintelui ceresc, lucrând pentru binele lor chiar și atunci când ei nu-l înțeleg și nu pot să-l dorească. Înseamnă o asumare și o susținere în bine a celorlalți, cu iertare atunci când greșesc și cu neconținerea de a face binele și față de cei care, aparent, nu l-ar merita. Această asumare trebuie făcută și cu un duh de jertfă și de renunțare la sine, la interesul imediat, pentru binele comun, care